

Štev. 6.—XXVII.

ZVONČEK

Februar 1926.

Celje.

Razvilo si v zeleno se ravnino,
Savinje peva ti valov šepet,
da uravnava v Logarsko dolino
k lepoti hrepenečim srcem vzlet.

Ti naše Celje! . . . Sveti Jurij jaše
na vzhodu belca v vis se pnočega,
a vinska gora v gostoljubne čaše
pritaka ti napoja vročega.

Na Teharje pa zvezde luč trepeče,
užgal jo plemstva je ponosni ščit,
saj kdo mladenke, v čednostih sloveče,
občudojoč ne hodil bi slavit?

Večerno stran zavzela sta svetnika,
ki v dušah netila sta rajsko luč:
meč spoznavalcu Pavlu se svetlika,
v nebesa Peter ti ponuja ključ.

Veseli Žalec tam ob cesti vriska —
iz hmelja skromnega razkošni vzklik;
a Gaberje ob mesto se pritiska,
na sever se pomaknil je Vojnik.

Toplice Rimske so na jug se zlile,
k zavezi Laško roko jim dajē,
prečudne so moči jih napolnile:
iz zemlje lekovita voda vre.

Zabukovica si v podzemske hrame
nagrebela skladanice je rudnin,
ko roka žuljava svoj del odvzame,
glej, kamen se izpremeni v cekin.

Štorem in Grižam vse v blaginjo hodi,
kar v zemljici domači je dobrot,
od Sloma čuj pozdrav: „O, srečen bodi
in blagoslovljen, moj poštteni rod!“

Nad mestom pa je črna razvalina,
moči grofovske nekdanj dom in bran,
med davno slavo venec je spomina
s sedanjo dobo v knjigah živo stkan.

Nad Celjem je prhutala ujeda,
da prisvoji si ga nasilno v last,
junaštvo bilo rodna je beseda,
Slovenu danes je ponos in čast!

Pohlepne je in nam sovražne želje
razjarjene pravice zmlel vihar:
današnje zvesto je in naše Celje
odporne, zmagovite volje dar!

E. Gangl.